

Το Λαύριο ανέδειξε: Παράλυτο κράτος, νωθρή ιδιωτική πρωτοβουλία

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Δήμαρχος Λαυρεωτικής

Η ΑΠΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΗ έπληξε σχεδόν με ολική καταστροφή την οικονομική ζωή της Λαυρεωτικής. Οι κοινωνικές επιπτώσεις υπήρξαν επώδυνες. Η χρονίσασα κρίση διάβρωσε τον ιστό σύνδεσης της παραγωγής με τον οικογενειακό προϋπολογισμό χιλιάδων νοικοκυριών της πόλης. Η ανεργία, από δυσάρεστο ανατάξιμο σύμπτωμα – όπως παρουσιάζεται σε περιοχές με παροδική οικονομική κρίση – στο Λαύριο εξελίχθηκε σε ενδημική νοσογόνο εστία.

Ως αποτέλεσμα της τροπής που πήραν τα πράγματα, προέκυψε το οικονομικό ξεκλήρισμα εκατοντάδων νοικοκυριών, που υποχρεώθηκαν σε οριστική φυγή από την πόλη. Παράλληλα δε, σημειώθηκε δραστική συρρίκνωση του εισοδήματος χιλιάδων οικογενειών που παραμένουν και περιμένουν.

Η ένταση της κρίσης και η χρονικά παρατεταμένη διάρκειά της, σε ψυχολογικό επίπεδο, επώασε συνθήκες ανασφάλειας για τους κατοίκους της Λαυρεωτικής. Προκάλεσε βαθύ ρήγμα στην αξιοπιστία της κοινωνικής οργάνωσης. Το δε κράτος, βασιική συνιστώσα της κοινωνικής δομής, περιέπεσε σε πλήρη ανυποληψία.

Όπως είναι γνωστό και σε πρωτοετείς των οικονομικών επισημών, η αποβιομηχάνιση, συνολική ή μερική, δεν συντελείται σε διάστημα ημερών ή μηνών. Ως τάση, καθίσταται έγκαιρα αισθητή. Ως προοπτική, επίσης, έγκαιρα προβλέψιμη.

Η αναφορά στο έγκαιρο στην προκειμένη περίπτωση, αφορά την επισήμανση ότι ο χρόνος, από την εκδήλωση της τάσης έως το τελικό αποτέλεσμα, είναι επαρκής για τη λήψη μέτρων της αναδιοργάνωσης της οικονομίας, κυρίως μιας τοπικής κοινωνίας. Εκδήλωση όμως τέτοιων πρωτοβουλιών δεν υπήρξε ούτε από το κράτος ούτε από την ιδιωτική επιχειρηματική πρωτοβουλία. Το μεν πρώτο, στην περίπτωση του Λαυρίου απέδειξε ότι είναι παράλυτο.

Η δε δεύτερη, νωθρή και στερούμενη της ευρωστίας που δίνουν η επιστημονική γνώση, η επιχειρηματική τόλμη και η αυτοδύναμη οικονομική επάρκεια.

Οι χαρακτηρισμοί είναι πραγματικά ήπιοι για να αποδώσουν επιγραμματικά το επικίνδυνα χαμηλό ποιοτικό επίπεδο στο οποίο κινούνται κράτος και ιδιωτική πρωτοβουλία στη χώρα μας.

Η περίπτωση της Λαυρεωτικής παρέχει απλώς τη δυνατότητα μιας πρόσθετης εργαστηριακής επιβεβαίωσης των εντοπισμών.

Αλλά ας δούμε την περίπτωση του Λαυρίου σε δύο διαφορετικές χρονικές περιόδους. Εκείνη που καλύπτει την εξέλιξη και κορύφωση της κρίσης και τη σημερινή που αναζητά και προτείνει τρόπους ανασύνταξης των δυνάμεων και αναδιάρθρωσης της οικονομικής ζωής της πόλης, με στόχο την έξοδο από την κρίση και την ανάπτυξη με αναβάθμιση.

Στην πρώτη περίοδο, παρά τις σαφείς ενδείξεις κλονισμού της βιωσιμότητας των βιομηχανικών μονάδων της Λαυρεωτικής, κράτος και ιδιωτική πρωτοβουλία δεν προέβησαν, όπως όφειλαν, στη λήψη διορθωτικών διαρθρωτικών μέτρων. Αντ' αυτού, το μεν κράτος σπαταλούσε πόρους εθνικούς ή του πρώτου πακέτου Ντελόρ επιδοτώντας μη βιώσιμες βιομηχανίες, τα δε χρήματα των επιδοτήσεων κατέληγαν τελικά, στο μεγάλο τους ποσοστό, στα χρηματοκιβώτια αετονύχιδων, κατ' ευφημισμόν επιχειρηματιών και βιομηχάνων, σε σημαντικά δε μικρότερο ποσοστό στη διασφάλιση θέσεων εργασίας. Επιπροσθέτως, το κράτος υποστήριξε ότι με τον τρόπο αυτό ασκεί κοινωνική πολιτική, την οποία, δυστυχώς, αποδέχονταν ενμέρει ως τέτοια και οι εργαζόμενοι κάτοχοι των επιδοτούμενων θέσεων, αδυνατώντας να αντιληφθούν ποιο θα ήταν το μέγεθος της τραγωδίας που θα τους έπληττε σε σύντομο χρόνο, όπως συνέβη άλλωστε.

Οι βιομήχανοι, με τη σειρά τους, απαιτούσαν διαρκώς νέες επιδοτήσεις, επισφαλή δάνεια και άλλες διευκολύνσεις, καρπούμενοι τεράστια ποσά ασκώντας επιτυχή εκβιασμό σε ένα κράτος έτοιμο να τον αποδεχτεί στο όνομα του πολιτικού κόστους. Ασκούσαν δηλαδή οι επιχειρηματίες, πολιτική προς ίδιον όφελος, με μοχλό πίεσης τους εργαζόμενους.

Στο πλαίσιο αυτό, ευδοκίμησε και μια ειδική κατηγορία συνδικαλιστών, που συμμετείχε ενεργά στη διαμόρφωση των συνθηκών με βασικό στόχο, προληπτικά, την προσωπική εξασφάλιση.

Είναι νομίζω προφανές κατά την περίοδο αυτή και η κρατική παραλυσία και η επιχειρηματική υστεροβουλία, εντέλει

δε, η σαφής αδυναμία και των δύο να προβλέψουν, να προγραμματίσουν, να σχεδιάσουν και τέλος, να υλοποιήσουν ανάπτυξη.

Στην ίδια χρονική περίοδο εντάσσεται ένα δεύτερο διάστημα διαφοροποίησης της κρατικής συμπεριφοράς, που συμπιπτει με την άνοδο στην κυβερνητική εξουσία της Νέας Δημοκρατίας. Είχε προηγηθεί – υποτίθεται – πολιτική κοινωνικά ευαίσθητη, επί κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ, με τα καταστροφικά χαρακτηριστικά που ήδη περιέγραφα. Ακολούθησε πολιτική – υποτίθεται – κοινωνικά ανάληκτη, νεοφιλελεύθερης εκδοχής, από την οποία σαφώς απουσίαζε ό,τι επιτέλους σηματοδοτεί την πεμπτούσια της. Απουσίαζε η επιχειρηματική πρωτοβουλία. Είχαμε και τη διακοπή των επιδοτήσεων, χωρίς να έχει ληφθεί στοιχειώδης μέριμνα για την αντιμετώπιση των εκρηκτικών κοινωνικών συνθηκών που θα διαμορφώνονταν.

Πλήρης με άλλα λόγια η κρατική αφαρία και παράλυση.

Όσον αφορά δε τους ιδιώτες επιχειρηματίες, αυτοί ενθυλάκωσαν τις επιδοτήσεις και όταν η ροή του εύκολου χρήματος διεκόπη περιέπεσαν νωθρότατοι σε χειμερία νάρκη.

Οι κάτοικοι της Λαυρεωτικής, όπως σημείωσα ήδη, υπέστησαν τρομερό πλήγμα και τα επίχειρα της πολιτικής ανικάνων κυβερνήσεων, τα συμφέροντα των οποίων

είναι προφανές ότι σε κάποια σημεία διαμόρφωναν πλέγμα με εκείνα των επιδοτούμενων επιχειρηματιών. Αλλά αυτό είναι ένα άλλο θέμα ηθικής τάξης.

Με τις προσπάθειες των μελών της τοπικής μας κοινωνίας, οι συνθήκες άρχισαν, αργά αλλά σταθερά, να βελτιώνονται. Σήμερα το Λαύριο είναι μια περιοχή σε οικονομική κρίση που έχει περάσει όμως την παροξυσμική της φάση. Παραμένει, πάντως, στην κατηγορία των περιοχών που φθίνουν. Η μονοσήμαντη επί δεκαετίες οικονομική δραστηριότητα της πόλης, δεν παρείχε εναλλακτικές λύσεις, έτσι ώστε από την κρίση να περάσουμε γρήγορα στην ανάκαμψη.

Η νέα δημοτική αρχή ψηλάφισε την πραγματικότητα και διέγνωσε, όπως και ομάδες ειδικών επιστημόνων που ασχολήθηκαν με το θέμα, ότι το Λαύριο εάν θέλει να ανακάμψει οικονομικά, εάν θέλει να μετατεθεί από τις φθίνουσες περιοχές στις αναπτυσσόμενες, μπορεί να το επιτύχει. Με την προϋπόθεση ότι θα αναμορφώσει τις οικονομικές του δραστηριότητες. Θα αναζητήσει νέες πλουτοπαραγωγικές πηγές. Υπάρχουν; Ασφαλώς ναι.

Ο δήμος επεξεργάστηκε και πρότεινε ανάπτυξη στα εξής τρία επίπεδα:

– Πρώτον, με την ανάδειξη και αξιοποίηση του πολιτιστικού και ιστορικού πλούτου της Λαυρεωτικής. Για όσους γνωρίζουν, πρόκειται για υπαρκτή δυνατότητα ικανή να προσελκύσει ρεύμα πολιτιστικού τουρισμού. Η απαιτούμενη επένδυση, σε επίπεδο υποδομής (αναστήλωση του αρχαίου θεάτρου του Θορικού, δημιουργία ενιαίου πολιτιστικού πάρκου από το θέατρο του Θορικού έως το ναό του Ποσειδώνα κ.λπ.), δεν υπερβαίνει το 1,5 δις.

– Δεύτερον, με την προσέλκυση στο ΒΙΠΑ μικρομεσαίων βιοτεχνικών μονάδων, χαμηλής όχλησης και

– Τρίτον, με τη διαμόρφωση από τώρα της υποδομής που θα δώσει στο Λαύριο τη δυνατότητα να λειτουργήσει ως σημαντικό διαμετακομιστικό κέντρο εμπορευμάτων και επιβατικού κοινού, μετά την ολοκλήρωση των έργων κατασκευής του λιμανιού, που προβλέπεται να είναι το δεύτερο της Αττικής, μετά το λιμάνι του Πειραιά.

Οι προτάσεις μας, ρεαλιστικές, προσκρούουν στην αδιαφορία των αρμόδιων υπουργείων που στις διαρκείς οχλήσεις μας αντιδρούν στην κυριολεξία με το απλανές βλέμμα του εξωθημένου χρήστη. Προσκρούουν, επίσης, στη νωθρότητα και την άγνοια της ιδιωτικής επιχειρηματικής πρωτοβουλίας, που εμφανίζεται ανήμπορη να αξιοποιήσει

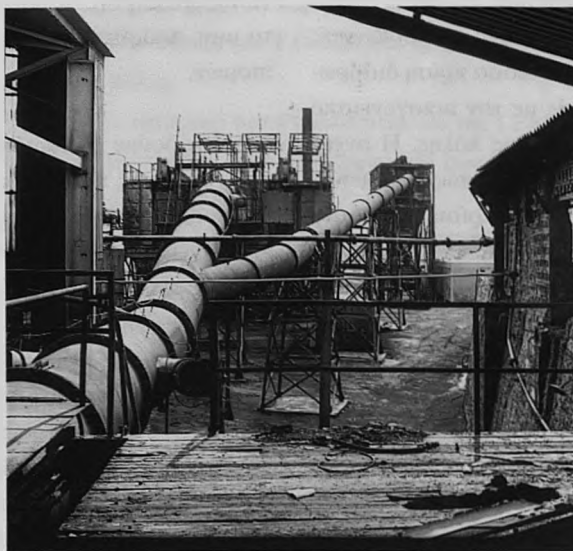
ένα εκπληκτικά ευνοϊκό γι' αυτήν θεσμικό πλαίσιο, το οποίο προβλέπει για τους επενδυτές στη Λαυρεωτική όλα τα πλεονεκτήματα της Δ' Ζώνης. Στη Λαυρεωτική που είναι η μόνη πλέον περιοχή της Αττικής με αυτά τα θεσμικά πλεονεκτήματα, η μόνη που δεν αποτελεί χώρο εγκατάστασης και λειτουργίας παραγωγικής μονάδας υπό προθεσμία, όπως συμβαίνει με την υπόλοιπη Αττική. Είναι λοιπόν παράλυτο το ελληνικό κράτος. Είναι νωθρή η ιδιωτική επιχειρηματική πρωτοβουλία.

Η απάντηση που δίνω, εκτιμώ με επαρκή θεμελίωση, είναι δυστυχώς καταφατική. Ο δήμος Λαυρεωτικής, έχει συγκροτήσει δυναμικό υποδοχής και ενημέρωσης των αρμοδίων κρατικών παραγόντων και του επιχειρηματικού κόσμου. Περιμένουμε και από τους δύο διάψευση της διαμορφωμένης αντίληψης, στο επίπεδο όμως της πράξης και όχι των λόγων.

Είναι λοιπόν παράλυτο το ελληνικό κράτος. Είναι νωθρή η ιδιωτική επιχειρηματική πρωτοβουλία.

Η απάντηση που δίνω, εκτιμώ με επαρκή θεμελίωση, είναι δυστυχώς καταφατική.

Ο δήμος Λαυρεωτικής, έχει συγκροτήσει δυναμικό υποδοχής και ενημέρωσης των αρμοδίων κρατικών παραγόντων και του επιχειρηματικού κόσμου. Περιμένουμε και από τους δύο διάψευση της διαμορφωμένης αντίληψης, στο επίπεδο όμως της πράξης και όχι των λόγων.

ΦΩΤ. Χ. ΛΟΥΖΙΔΗΣ